

We zongen een Ode aan de verrezen Heer. Het is niet zomaar dat ik dit lied gekozen heb. Het sluit aan bij de tekst voor de overdenking over "Vriendschap" naar aanleiding van Timotheüs 4: 9-17.

Een tekst over **Vriendschap**, die in deze tijd meer dan ooit nodig is en die alleen maar tot ons kan komen door de Heer, die door de dood heen tot ons spreekt, die door de dood heen leven geeft, én die het uiterste heeft gedaan om ons te verbinden, om ons die Vriendschap te geven, om ons het nieuwe leven te geven, elke keer weer.

Als we Avondmaal vieren, als we de Communie tot ons nemen of je nou protestant bent of katholiek bent, óók als je geen geloof hebt, dan gedenken wij dat de Heer zijn leven gegeven heeft. God heeft Hem mens laten worden en het uiterste laten doen om ons elke keer weer deze vrede te brengen en die verbondenheid.

Ik heb het heel vaak *niet* over die grote wereld, waar we oorlogen zien en polarisatie en waar mensenlevens geofferd worden. Ik heb het liever over iets wat ik in mijn eigen leven heb meegemaakt.

Afgelopen september: *De Zoete Inval* in Halfweg, in het dorp waar ik geboren ben. Zijn kinderen, zijn kleinkinderen waren erbij. Familie over en weer en vrienden. In die *zoete inval* vierde mijn vriend, zijn 45^e

trouwdag. Mijn hele leven al mijn vriend, vanaf onze schooltijd. We leerden elkaar kennen toen we 7 jaar oud waren. Hij heette mij welkom en ik keek hem in zijn ogen.

We voetbalden bij dezelfde vereniging en hij kon niet meer verder. Hij verloor een nier en hij leefde op die ene nier, en op die ene nier was hij ook niet echt heel zuinig. En ook niet zuinig als het gaat om de genade, het geschenk, de bescherming.

Wij trouwden allebei in hetzelfde jaar, 1978, en we kregen ongeveer tegelijkertijd kinderen. Hij twee, en wij ook twee.

Op een gegeven ogenblik ging het minder goed in zijn leven. Hij liet zijn vrouw in de steek en op een dag stond hij voor me in Maartensdijk, waar ik woon. Hij vroeg "Ik weet het niet meer zo goed, mag ik binnenkomen?" Ik wist wat er gebeurd was en ik heb hem binnen laten komen en mijn vrouw zorgde voor hem. Ook toen het nog slechter ging; ze bleef voor hem zorgen. Wij waren getuigen geweest op zijn huwelijk en we wilden ook delen in de gebrokenheid. We zochten natuurlijk ook contact met zijn vrouw en gelukkig kwam het weer goed. Tot een tweede keer dat hij zijn vrouw verliet, haar weer in de steek liet, en toen leek het definitief.

En weer meldde hij zich aan onze deur. Het is het verhaal van de verloren zoon. En wat doe je dan? Denk je dan toch ook aan de pijn van zijn vrouw? Waar sta je dan?

En die verrezen Heer, waar we net over gezongen hebben, die leert het ons: dat je dan toch ook **niet alleen maar een vriend bent, maar bijna als een vader.**

Hij zegt: *Wees welkom, wat kan ik voor je doen en wat kan ik voor je betekenen?*

Twee jaar geleden kantelde zijn leven, er werd duidelijk dat zijn ene nier niet meer goed ging en dat hij weinig tijd van leven had en wat deed zijn vrouw? Die zei: "Kom terug, wees welkom." En hij kwam terug. En wat deed zijn vrouw nog meer? Ze gaf haar nier aan hem. Ze riskeerde haar leven om hem het leven te geven na alles wat hij gedaan had. Dat kun je alleen maar doen in een tijd van haat en polarisatie, in een tijd van oorlog, in een tijd van slachtoffers, als je bereid bent jezelf ook weg te geven. Als je niet in haat en verbittering leeft, maar in vrede en genade. Dan kun je doen wat zij heeft gedaan, dan kun je doen wat mijn vrouw deed, want zij was eigenlijk wel de motor tot twee keer toe: "Wees welkom, wat kunnen we voor je betekenen?" De transplantatie is goed gegaan, zij is er bovenop gekomen en hij heeft weer tijd van leven en zo hebben ze hun 45-jarig huwelijk gevierd en als je mij vraagt: *Wat is vriendschap?* **Vriendschap is dat je jezelf kleiner maakt dan de ander,**

dat je zelf beseft dat je leeft van de genade van die verrezen Heer en vriendschap wil dus ook zeggen dat je als een vaderlijke vriend kunt zijn voor je naasten en zegt: "Wat heb je nodig, wat kan ik voor je betekenen." **Dat je niet oordeelt maar je kleiner maakt en in de ogen van de ander kijkt, en daarin de gebrokenheid, ook de gebrokenheid van Christus herkent.** Dan kan er verbondenheid zijn, dan wordt de vriendschap geleefd, **dan sterft de verrezen Heer niet voor niks, en dan leven wij uit de genade** en krijgt een vriendschap **werkelijke betekenis.**

Zo hebben wij in *De Zoete Inval* het 45-jarig huwelijk gevierd en zo zijn wij opnieuw verbonden met elkaar. Die verbondenheid en die vriendschap wens ik u ook toe. **Ook juist als het minder gaat. Om niet te oordelen, maar om te beseffen dat wij ook leven van die genade van de verrezen Heer.**

Dus wie zijn wij dan om te oordelen? **Het enige wat we kunnen doen, is zelf genadevol zijn naar mensen die op ons pad komen, ze opnieuw welkom te heten en daarmee nieuw leven voortbrengen.**

Dat wens ik u toe in uw eigen leven, in het leven van uw vrienden, in het leven van allen die u dierbaar zijn.

Amen

